

SENTÈNCIA 2004-35 DE 8 D'OCTUBRE DE 2004

SANCIO ADMINISTRATIVA

Coloració penal – anul·lació de la sanció pues no existeix l'element subjectiu de la infracció

Ponent : M.I. Sr. Bernard Plagnet

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- El Sr. J.C.P. va interposar recurs contra la decisió del Govern de data 14 de maig de 2003, confirmant en alçada la resolució de la M.I. Ministra d'Agricultura i Medi Ambient del 25 de febrer anterior sol·licitant la revocació de la decisió governativa.

2.- En la seva sentència del 8 de març del 2004, el Tribunal de Batlles ha estimat la demanda promoguda pel Sr. J.C.P. i ha anul·lat la decisió de data 14 de maig del 2003.

3.- En el seu recurs d'apel·lació de data 26 d'abril del 2004, el M.I. Govern manifesta principalment que :

-els elements que obren en l'expedient constitueixen elements de prova suficients per justificar la imposició de la sanció acordada per la Ministra d'Agricultura i Medi Ambient;

-d'acord amb l'article 41 del Codi de l'Administració « les dades contingudes en l'acte administratiu gaudeixen de presumpció d'exactitud » i que en el cas que ens ocupa no ha estat aportada cap prova contrària que les desvirtui.

En el seu escrit de conclusions de data 25 de juny del 2004, el M.I. Govern confirma els seus arguments i precisa que el Sr. J.C.P. havia de veure perfectament el control dels agents.

4- En la seva contesta de data 2 de juny del 2004, el Sr. J.C.P. manifesta principalment que:

-no ha estat demostrat que el Sr. J.C.P. hagués accelerat el seu vehicle i desobeït les ordres dels agents del Cos de Banders;

-és un fet objectiu que el vehicle conduït pel Sr. J.C.P. era massa lluny del lloc on estaven ubicats els agents del Cos de Banders;

-no és cert que els agents del Cos de Banders reconeguessin al Sr. J.C.P.; els agents del Cos de Banders no van identificar al Sr. J.C.P. quan va passar a la distància de 100 metres;

-no és cert que el Sr. J.C.P. accelerés el vehicle, ni tampoc és cert que s'escapés ni que va desobeir cap ordre, ja que trobant-se tant allunyat del vehicle dels banders era impossible que els distingís;

-ha resultat acreditat que no hi havia cap senyalització ni cap distintiu que indiqués que es tractava d'un control del Cos de Banders. Per tot això, no es podia identificar que el vehicle pertanyés als banders des de la distància mínima de 100 metres en la que estava circulant el Sr. J.C.P.

Ha confirmat els seus arguments en el seu escrit de conclusions de data 23 de juny de 2004.

5- Trameses les actuacions a aquesta Sala, s'ha designat el magistrat ponent i han quedat vistes les actuacions per a deliberar i decidir.

FONAMENTS DE DRET

Primer: Competència

El Tribunal Superior, Sala Administrativa, és competent per a conèixer del recurs, en aplicació de l'article 39-3 de la Llei qualificada de la Justícia.

Segon: En una resolució del 25 de febrer del 2003, el M.I. Govern va imposar una sanció al Sr. J.C.P. per un import de 3005,06 € « així com la suspensió de la llicència de caça per tres temporades, per no col·laborar o impedir les tasques del Cos de Banders » (veure foli 19). Aquesta resolució ha estat confirmada per una decisió del 14 de maig de 2003 (veure foli 28).

Tercer: Com ha assenyalat correctament la sentència apel·lada, el dret administratiu sancionador té una coloració penal tal i com ho refereix la jurisprudència del Tribunal europeu dels Drets de l'Home.

Pertany doncs a l'administració d'aportar la prova de la realitat dels fets que fonamenten l'aplicació d'una sanció. Efectivament, no es pot atribuir al Sr. J.C.P. la càrrega d'una « prova negativa », que no és conforme a les regles del dret sancionador.

En aquest cas, les declaracions que han estat aportades per les persones presents en el moment dels fets, no són gaire precises i comporten contradiccions amb les constatacions contingudes en l'informe del 16 de setembre de 2002 (veure foli 46). Els agents del Cos de Banders indiquen que « estaven controlant dos caçadors amb els corresponents vehicles quan veieren que s'apropava un altre vehicle. Van procedir a aturar el vehicle, quan van fer la senyal al conductor per tal que s'aturés, aquest va respondre accelerant i desobeint les ordres dels dos agents del Cos de Banders ».

Aquesta versió dels fets ha estat recollida en l'acord del 12 de novembre de 2002 (veure foli 12) i en la resolució del 25 de febrer de 2003.

Quart: La sanció tan sols es pot justificar quan reuneix els dos elements constitutius de la infracció: l'element material i l'element subjectiu. Pel que fa al primer, és indiscutible que el vehicle no es va aturar.

Però el litigi tracta sobre la realitat de l'element subjectiu: cal determinar si el conductor del vehicle ha desobeït voluntàriament les indicacions dels agents del Cos de Banders o bé no ha vist aquests agents.

Segons els agents del Cos de Banders, el «Sr. J.C.P. pujava per l'esmentada pista però en veure el control es va desviar camp a través per evitar-lo» i afegeixen que l'interessat va veure els agents perquè circulava a una distància relativament reduïda amb relació al punt de control i, en tot cas, a menys de cent metres (veure foli 19). Sobre aquest punt, les declaracions no confirmen les constatacions dels agents. Així, el Sr. F.P. indica que «no va veure que el Sr. J.C.P. s'escapés, ja que aquest va continuar a la mateixa velocitat...manifesta que no va veure que els banders fessin cap signe al Sr. J.C.P., no movent-se, no havent-lo interpel·lat de cap manera» (veure foli. 96). Un altre testimoni, el Sr. N., estima que el «vehicle passava com a mínim a 100 metres de on es trobaven ells...que sincerament el vehicle es trobava molt lluny...manifesta que creu molt difícil que el conductor del vehicle que s'hauria donat a l'escapada sentís els crits del bander. Afegeix que dubta si el bander hauria pogut reconèixer el conductor» (veure foli 110).

Aquestes declaracions contradictòries introdueixen doncs un dubte en quant a la realitat de l'element subjectiu de la infracció. Tenint en compte la coloració penal del dret administratiu sancionador, aquest dubte ha d'afavorir al Sr. J.C.P. Puy i la sanció ha de ser anul·lada.

DECISIÓ

El Tribunal Superior d'Andorra, Sala Administrativa en nom del Poble Andorra ha decidit

Primer: Desestimar el recurs d'apel·lació presentat pel M.I. Govern.

Segon: Confirmar la sentència recorreguda i declarar que la decisió del Govern núm. 22990 / 2003 de data 14 de maig del 2003, de desestimació del recurs d'alçada formulat contra la resolució de data 25 de febrer del 2003, no és ajustada a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa i per tant anul·lar-la.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació

d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.